

Quên nhò ng cái nên quên

Tác Giả: Giang Nhát Yán

Thứ Năm, 29 Tháng 9 Năm 2011 07:45

Mát buái tái, tái đi thăm ngái bán táng bá vu cáo hái.

Lúc ăn cám, anh nhán đác mát cuác đán thoái, ngái đó muán nói cho anh biát ai đã hái anh.

Nháng anh bán tái đã tá chái nghe.

Nhìn tháy vá mát ngác nhiên cáa tái, anh nói

“Biát rái thì sao chá? Cuác sáng có nháng chuyán không cán biát và có nháng thá cán phái quên đá”. Sá ráng láng cáa anh khián tái rát cám kích. Đái ngái không phái lúc nào cũng đác nhá ý, muán bán thân vui vá, đôi khi viác giám áp lác cho chính mình là đái u cán thiát và cách đá giám áp lác tát nhát chính là hác cách quên, bái trong cuác sáng này có nháng thá cán nhát lên và bá xuáng đáng lúc.

Trong kinh Phát có mát câu chuyán ká ráng: tiáu hòa tháng và lão hòa tháng cùng đi hóa duyên, tiáu hòa tháng lá đá cung kính, viác gì cũng đáu nhìn theo sá phá. Khi tái bá sông, mát cô gái muán qua sông, lão hòa tháng đã cáng cô gái qua sông, cô gái sau khi cám án thì đi mát, tiáu hòa tháng trong lòng cá thá các “ Sá phá sao có thá cáng mát cô gái qua sông nhá thá?”. Nháng cáu ta không dám hái, cá thá đi mãi đác 20 dám, cáu ta thá cá không tìm đác đành hái sá phá: “Chúng ta là ngái xuát gia, sao tháy có thá cáng mát cô gái qua sông?” Sá phá đám đám nói: “Ta cáng cô gái qua sông thì bá cô áy xuáng, còn ngái thì đã cáng cô gái áy 20 dám rái ván cháa bá xuáng.”

Quên nhđ ng cái nên quên

Tác Giả: Giang Nhđ t Yđ n

Thứ Năm, 29 Tháng 9 Năm 2011 07:45

Lđ i nói cđ a lão hòa thđ đđ ng đđ y thiđ n ý, hàm chđ a trong nó chính là nghđ thuđ t nhân sinh. Cuđ c đđ i con ngđ đđ i giđ ng nhđ mđ t cuđ c hành trình dài, không ngđ ng bđ đđ c đđ, ven đđ đđ ng nhìn thđ y vô vàn phong cđ nh, trđ i qua biđ t bao nhđ ng gđ p ghđ nh, nđ u nhđ đđ m đđ t cđ nhđ ng nđ i đđ đđ qua đđ nhìn thđ y ghi nhđ hđ t trong lòng thì sđ khiđ n cho bđ n thân mình chđ t chđ a thêm rđ t nhiđ u gáđ nđ ng không cđ n thiđ t. Sđ tđ ng trđ i càng phong phú, áp đđ c càng đđ n, chđ ng bđ ng đđ mđ t chđ ng đđ đđ ng quên mđ t chđ ng đđ đđ ng, mãi mãi mang mđ t hành trang gđ n nhđ trên đđ đđ ng.

Quá khđ đđ qua, thđ i gian cũng không thđ quay ngđ đđ c trđ đđ i, ngoài viđ c ghi nhđ đđ y nhđ ng bài hđ c kinh nghiđ m, còn đđ i không cđ n thiđ t đđ cho lòng phđ i vđ đđ ng bđ n thêm.

Sđ n sàng quên đđ là mđ t cách cân bđ ng tâm lý, cđ n phđ i chân thành và thđ n nhiên đđ i mđ t vđ i cuđ c sđ ng.

Có mđ t câu nói rđ t hay rđ ng đđ c giđ n là đđ y sai đđ m cđ a ngđ đđ i khác đđ trđ ng phđ t chính mình,

Cđ mãi nhđ và không quên khuyđ t đđ đđ m cđ a ngđ đđ i khác thì ngđ đđ i bđ tđ n thđ đđ ng nhiđ u nhđ t chính là bđ n thân mình, bđ i đđ đđ có đđ đđ c niđ m vui và cuđ c sđ ng thanh thđ n ta không nên truy cđ u đđ i đđ m cũ cđ a ngđ đđ i khác.

Rđ t nhiđ u ngđ đđ i thích câu thđ :

“Xuân có hoa bách hđ p, thu có trăng. Hđ có gió mát, đông có tuyết t”.

Trong lòng không có viđ c phđ i phiđ n lo mđ i chính là mùa đđ p cđ a nhân gian.

Nhđ nhđ ng cái cđ n nhđ ,

quên nhđ ng cái nên quên,

sđ ng cuđ c sđ ng cđ i mđ , trong lòng không vđ đđ ng mđ c thì cuđ c sđ ng này sđ thđ t đđ đđ i đđ p.